

Ὁ μὴ κεκανονισμένος, ὁ μὴ τακτοποιημένος: Ἀρρεγου-
ἀριστο ρολοὶ πολλὰ. Ἀρρεουλάριστη τὴν ἔχεις τὴν οὐλα καὶ
αὐτὸ ὅλο ξουμάρισι σὲ βαστᾷ (ἀκανόνιστον ἔχεις τὸν λαι-
μόν, δηλ. τρώγεις ὅ,τι τύχη, καὶ διὰ τοῦτο σὲ βαστᾷ εὐκοι-
σιότης) Ἀπύρανθ.

ἀρρέγουλος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ρέγουλα.

Ὁ μὴ ἔχων τάξιν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀκατάστατος.

ἀρρεμπέλευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρρεδέλευτος Νάξ.
Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ρεμπελευτός < ρεμπελεύω.

Ὁ μὴ ζῶν ἐν ἀταξίᾳ καὶ ἀτημελησίᾳ, ὁ μὴ ἀκατάστα-
τος: Ἀρρεδέλευτος εἶν' ἀκόμα, μὰ θὰ ρεδελέψῃ.

ἀρρετσίνωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀρρετσίνουτος Εὐβ. (Αὐ-
λωνάρ. Κονίστρ.) ἀρρετσίνουτους βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ρετσινωτός < ρε-
τσινώνω.

1) Ὁ μὴ περιέχων ρητίνην σύνηθ.: Κρασι-ξίδι ἀρρε-
τσίνωτο σύνηθ. Ἀρρετσίνουτου ξύλου Μακεδ. || Φρ. Διάβο-
λος ἀρρετσίνωτος (ἀμιγής, καθαρὸς ρητίνης, ἦτοι τέλειος,
σωστός. Ἐπὶ ἀνθρώπου παμπονήρου) Ἀθῆν. κ. ἀ. Ἀντίθ.
ρετσινᾶτος, ρετσινωμένος (ιδ. ρετσινώνω). 2)
Ὁ μὴ ἐπιχειρισμένος διὰ ρητίνης Σίφν.: Τὰ μισὰ βαρέλλια
εἶναι ρετσινωμένα, τ' ἄλλα μισὰ ἀρρετσίνωτα. 3) Μεταφ.
ὁ καθ' οὗ δὲν ἐπερρίφθη ψόγος ἰδίᾳ δημοσίᾳ, ἐκεῖνος ποῦ
δὲν τοῦ κόλλησαν ρετσινῆς Ἀεξ. Δημητρ.: Μὲ τὴν
παλαιοεφημερίδα του κἀνένα δὲν ἄφησε ἀρρετσίνωτο.

ἀρρήματα ἐπίρρ. Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀρρήματος.

Χωρὶς νὰ εἴπῃ τίς τι: Ἀρρώτητα καὶ ἀρρήματα (χωρὶς νὰ
ἐρωτήσῃ καὶ νὰ εἴπῃ τι).

ἀρρήμαχος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) — Ἀεξ. Δημητρ.
ἀρρήμαχους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀρρήμαστος Πόντ. (Τραπ.)
ἀνερήμαστος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ρημαχτός < ρη-
μάζω.

Ὁ μὴ ἐρημωθεὶς ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἄφησε ἀμπέλι-κῆπο-χω-
ράφι ἀρρήμαχο Ἀεξ. Δημητρ. Ὁλ' ἐρημάγαν καὶ τ' ἐκείνου
τ' ὁσπίτ' ἐπέμ'νεν ἀνερήμαστον ἢ ἀρρήμαστον Τραπ.

ἀρρητος ἐπίθ. Κύπρ. Οὐδ. πληθ. ἀρρητα κοιν. καὶ
Πόντ. (Οἶν.) ἀρρατα σύνηθ. καὶ Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ.
(Σινώπ.) ἀρρ'τα Πελοπν. (Γύθ. Λακων. Μάν. κ. ἀ.) ἀρραθα
Πελοπν. (Μεσσ. κ. ἀ.) Πόντ. (Χαλδ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.)
ἀρραθρα Σύμ. ἀρραντα Λέσβ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀρρητος. Τὸ ἀρραθα ἐκ τοῦ ἀρρατα
μάρατα μετὰ προθετ. μ κατ' ἐπίδρασιν τῆς Τουρκικῆς,
ὅθεν ἀρρατα μάραθα ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ φυτὸν
μάραθο-θα καὶ περαιτέρω ἀρραθα. Τὸ ἀρραντα ἐκ
τοῦ ἀρρατα μάρατα-ἀρραντα μάραντα ἐκ παρ-
ετυμ. πρὸς τὸ φυτὸν ἀμάραντο. Ἰδ. ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾶ
27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 107 κέξ.

1) Ὁ μὴ λαλῶν, ἄλαλος, ἄφωνος Κύπρ.: Εἶπεν μου τόσα
λόγια τῷ ἐγὼ ἔμειν' ἀρρητος. 2) Οὐδ. πληθ., λόγοι ἀσυνάρ-
τητοι καὶ ἄνευ νοῦ, ἀνοησίαι, φλυαρίαι κοιν. καὶ Καπ.
(Ἀραβάν.) Πόντ. (Οἶν. Σινώπ. Χαλδ.) μόνον εἰς τὰς παροιμ.
φρ. Ἀρρητ' ἀθέμιτα. Ἀρρατα θέματα πολλὰ. Ἀρρητα θέματα
Κάρπ. Ἀρρητα ρήματα (πβ. Κ.Δ. Παύλ. Ἐπιστ. Β' Κορινθ. 12,4
ἢ ῥηπάγη εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἀρρητα ρήματα,

ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι) Ἡπ. (Ἰωάνν.) Κύπρ. (Λεμεσ).
Ἀρρατα θαύματα Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Ἀρρατ' ἀθέμιτα Οἶν.
Ἀρρατα τοὶ θέματα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἀρρατα τέματα Ἀρα-
βάν. Ἀρρατα ρήματα Πελοπν. (Λάστ.) Ἀρρ'τα θέματα Λακων.
Ἀρρ'τα ρήματα Γύθ. Μάν. Ἀρραθα μάραθα Ἀκαρναν.
Μεσσ. Χαλδ. Ἀρραθρα μάραθρα Σύμ. Ἀρραντα μάραν-
τα Λέσβ. Ἀρρητα θέματα, κουκκιά τηανισμένα Κάρπ. Ἀρ-
ρητα ρήματα κὶ νηρὰ κουπανισμένα Ἰωάνν. Ἀρρατα μήρατα
Πελοπν. (Παππούλ.) Ἀρρατα θέματα, κουκκιά μαγειρε-
μένα Λυκ. (Λυβύσσ.) Χίος Ἀρρατα θέματα, κουτοῖα μαγε-
ρεμένα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἀρραθα μάραθα, κουκκιά μαγερε-
μένα Μεσσ. Ἀρρατα θαύματα, κουκκιά μαγειρεμένα Ὀλυμπ.
Συνών. φρ. ἄλαθρα μάλαθρα (ιδ. ἄλαλος 4), ἄπαρα
πίπερα (ιδ. ἄπαρα). 3) Οὐδ. πληθ., σύγχυσις, ταραχὴ
Ἡπ. Κάρπ.: Ἡρτεν κ' ἔκαμεν ἀρρατα θέματα, ὁργῆς καώ-
ματα (καμώματα) Κάρπ. || Φρ. Πῆρε τ' ἀρρητα πύρατα (ἐξη-
φανίσθη) Ἡπ. 4) Ἐπιρρηματ., ἄνω κάτω, φύρδην μί-
γδην Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ὁ ἀέρας τὰ καμε ἀρρ'τα θέ-
ματα Λακων. Τὰ καμε ἀρρ'τα ρήματα σὰν τῆς ζουρλῆς τὰ
μαλλία Μάν.

Πβ. ἀθέμιτος.

ἀρριβάρω σύνηθ. ἀρριβάρων Λέσβ. ἀρρεβάρω
Κέρκ. Πάρ. Σέριφ. ἀρριβέρνω Σύρ. ἀρρεβέρνω Κέρκ.
(Ἀργυρεᾶδ.) ἀρρ'βάρω Μύκ. ἀλλιβέρνω Σίφν. ἀλλιβά-
ρων Λέσβ. ριβάρω Θήρ. Κάσ. Κύθηρ. Σύρ. Τῆν. ρε-
βάρω Πάρ. (Λεῦκ.) ριβέρνω Μῆλ. Σύρ. ρεβέρνω Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Σέριφ. ρουβάρω Μύκ. ρουβέρνω Μύκ.
ῑιβάρω Σίφν. ῑιβέρνω Σίφν.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arrivare*.

Α) Ἀμτβ. 1) Ἀφικνοῦμαι, ἔρχομαι, φθάνω ἐνθ' ἄν.:
Ἀρριβάρει ἐδῶ - ἐκεῖ - 'ς τὸ δεῖνα μέρος κττ. σύνηθ. Ἀρριβά-
ρισεν ἐκεῖ ποῦ 'ταν ἡ γυναῖκα του Μεγίστ. Ἀρρεβάρει τὸ βράδυ
σ' ἓνα χωριὸ Κέρκ. Ἐρρίβαρε ὁ πατέρας μου ἀπὸ τὸ κυνήγι
Κύθν. Γλέπου σεράντα δράκοι καὶ ριβέρνου (φθάνουν. Ἐκ
παραμυθ.) Σύρ. || Φρ. Ποῦ ἀρρεβάρεις; (μέχρι τίνος αὐξά-
νεις τὰ ἔξοδα;) Σέριφ. || Ἀσμ.

Ἀρρεβάρει τὸ γιόμα μου κ' ἤλθε τὸ δειλινὸ μου
Ἀργυρεᾶδ.

Ἀκόμη ὁ λόγος ἔστικε καὶ ὁ βασιλεὺς ριβέρνει
Μῆλ. Συνών. φτάνω. β) Καταντῶ Κέρκ. (Ἀργυρεᾶδ.):
Ἀρρεβάρεισε νὰ κάμῃ εἴκοσι ἀλεσιές. Ἀρρεβάρεισε ν' ἀπλοχε-
ρίσῃ 'ς τὴ μάννα του. 2) Ἐπαρκῶ Μύκ.: Τσαὶ μὰ ὁκὰ
νὰ 'ναι, σὲ ρουβάρ'νε. Συνών. σώνω, φτάνω.

Β) Μετβ. 1) Προφθάνω, καταφθάνω τινὰ Θήρ. Σίφν.
Τῆν. κ. ἀ.: Ἡ σκύλλα ἀρριβάρει τὸν ἀφέσθι Θήρ. Τρέχα νὰ τὸν
ἀλλιβάρης Σίφν. Τώρα τοῖς ριβάρ'σα ἐκεῖ Τῆν. 2) Φθάνω
τινὰ ζῶντα, ἐπιζῶ ὥστε νὰ τὸν ἴδω πρὶν ἀποθάνῃ Σέριφ.
Σίφν. Τῆν. κ. ἀ.: Τὸνε ριβάρ'σα τὸν δεῖνα Τῆν.

Πβ. *ἀρριβεύω.

***ἀρριβεύω**, ἀρριβέγ-γουω Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arrivare*.

1) Ἀμτβ. ἀφικνοῦμαι, φθάνω: Τὰ παιδία ἀρριβέτσαῖ
(ἔφθασαν). 2) Μετβ. προφθάνω, καταφθάνω τινὰ: Ἐ-
τοεῖνο τοὺς ἀρριβέτσε (κατέφθασε).

Πβ. ἀρριβάρω.

ἀρρίγωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀρρίγουτους βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ριγωτός < ριγώνω.

Ὁ μὴ ριγωμένος, ὁ μὴ φέρων γραμμάς: Χαρτὶ ἀρρί-
γωτο. Συνών. ἀράδωτος, ἀχαράκωτος, ἀντίθ. ἀρα-
δωτός, ριγωμένος (ιδ. ριγώνω), ριγωτός, χαρά-
κωμένος (ιδ. χαράκωτο).

